

Ujváry Tibor

Esztergomi tábortűz

Meztelen, árva neszek,
Fénylő bogarak ébrednek a felhevült porban.
Puha az éj, akár a kutyák nyelve
vagy a denevérek szárnya
Kezeitet nyaldossa, arcodat súrolja
Őseid földjén
öblös csontpipák könyökölnek
üresen tátongva
Régen elengedték már a békét,
Bódító zamatát..
Most a barnára érett dohánylevelek helyett
felperzselt emlékek rejtőznek a múlt padlásain,
ifjak hamvai
a krematóriumok polcain..
Csüngenek, akár elaggott gyermekek
a türelmetlen, tétován sürgető idő emlőin.
Meztelen, árva neszek ébrednek
a felhevült porban
Szűköl a tűz
Néha túl drága a föld
a lángoló erdők,
a temetetlen sírok halmai között

Szomjas, zöld gyíkok
Horpadt pléh-kannákba fűlnak
Ismerik jól a cinegék
A napraforgótányérokat
Kifosztott arcukat
Pincék hűvösében a gazdák arcát
A őszi aszály kertjébe színeket olt
Mint fellobbanó méces
A megöntözött, későn éledő virág

Mozdulatlanul lángolnak
a zászlók a szélben
Színes szálaikat elhosszítják
A költöző madarak
Árvalányhajás mezők
kócos fürtjei közül
hazatérnek
Hogy fészket rakjanak
Kövirózsás ablakodba

Sápatag, zsenge virágként felnőni
Zsíros ajtódeszkák közé
Halványan, mozdulatlan ücsörögni
Szőlőtőkék árnyékában
Imádott, régi meggyfaodvas udvarokban
Meszelt színű csontokkal a karban

Lehet, nem maradt más hátra
Látod, mégis mosolygok
Lomokkal teli mosolyom rád ragyog

Zavaromban fűtűrészek néha
Néhány ócska, elnyűtt kis dalt dúdolok
A káprázatos fényben
Hiszen tavasz van ismét
Rigók csőrébe ragadt
férgék éhével a hajnal
a hajbókoló, öreg hajnal
még meglátogat
zúzmarás, gyűrött cipőben
kopogtat be hozzád
kitárod a zsalugáterekeket
hát ismét vendéged érkezett
kedvesen üdvözöl
szavait, mosolyát ajkaidra lopja
füst marta ajkaidra

Eszter

Csontos, fehér héjú házat
növesztenek köréd a fák
édes húsuktól ázott a föld
fénylő szemeket, féltő karokat
nevel hangod
gitárodnak virágfejektől szűk
fészkében
Riadt szárnyaid az álmatlanság
Gyenge falain égtájakat tévesztenek
Mégis, ismerős irányból kel fel a Nap
Elengedted korán madárrajaidat
Szűk marokkal mérted az időt

Lárvaillatú hajnali szél jár
Kedveseddel alszol újra ágyamon
A tűz hangjára ébrednek fel
Sárgarigó félénk dalát hallgatom

Holt pernye hull virágos fák közt
Savanyú, fekete füvek bokádon
Reszketve jársz óvatos idegen
A harmatos, hűs, szél verte pázsiton

Végh Éva: Emlék